

Arrest

nr. 86 041 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NOORBEECK, die *loco* advocaat A. VODDERIE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 maart 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker af te geven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 29/02/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het gevat van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van laattijdigheid op.

2.2. Zowel uit het verzoekschrift als uit de nota met opmerkingen blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij tot op heden twee verschillende beslissingen werden genomen: enerzijds de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag van 29 maart 2012, en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten van 8 maart 2012. In het administratief dossier bevinden zich twee kopies van bewijs van aangetekende zending. Eén van de twee beslissingen werd betekend op 9 maart 2012 en de andere op 13 maart 2012. De Raad kan uit deze twee kopies onmogelijk uitmaken welke van de twee beslissingen op welke datum werd betekend. Om de rechten van verdediging niet te schaden gaat de Raad er derhalve vanuit dat de huidige bestreden beslissing werd betekend op 13 maart 2012. Uit het stuk 2, dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift bijbrengt, blijkt dat zij de dienst Vreemdelingenzaken op 14 maart 2012 op de hoogte heeft gebracht van haar adreswijziging. Het is mogelijk dat de verzoekende partij op dat moment nog niet op de hoogte was gebracht van de huidige bestreden beslissing, die naar het ‘oude’ adres werd verstuurd, terwijl zij inmiddels toch het nodige probeerde te doen om de dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte te brengen van de adreswijziging. Om de rechten van verdediging te garanderen acht de Raad het noodzakelijk er in de huidige zaak vanuit te gaan dat dit ook effectief het geval was, en de exceptie van onontvankelijkheid te verwerpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het fair-play beginsel, het evenredigheidsbeginsel, en het redelijkheidsbeginsel. Verder verwijt de verzoekende partij het bestuur een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de mogelijkheid voor de verzoekende partij om een annulatieberoep aan te tekenen tegen de bestreden beslissing. Op 20 maart 2012 diende zij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op heden is haar asielpcedure nog hangende. Daarom is het overmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten voorbarig. Artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt dus geschonden.

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Zij herhaalt dat het bestuur geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij een annulatieberoep kon indienen tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Haar asielpcedure is nog hangende, en het bevel om het grondgebied te verlaten is dus voorbarig. De materiële motiveringsplicht is dus geschonden.

In een derde onderdeel betoogt de verzoekende partij dat het bestuur de bestreden beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek, en zij een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. De bestreden beslissing is op zijn minst op kennelijk onredelijke wijze genomen, gelet op de enorme impact die ze heeft op het leven van de verzoekende partij.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het fair-play beginsel zou schenden. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij de volgende motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet betwist:

“Op 29/02/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen”, en “hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”.

Deze motieven blijven dus staan.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de mogelijkheid voor de verzoekende partij om een annulatieberoep aan te tekenen tegen de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit deed zij overigens naar eigen zeggen op 20 maart 2012. De verzoekende partij schijnt echter te vergeten dat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schorsende werking heeft. Het indienen van een dergelijk beroep weerhoudt het bestuur er dus niet van een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De verzoekende partij maakt het tegendeel niet aannemelijk.

In een derde onderdeel beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek, en bovendien is de bestreden beslissing volgens haar minstens kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op haar leven. Dit zijn echter loutere beweringen die zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk maakt. Des te meer omdat de verzoekende partij de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing in het geheel niet betwist. Uit deze motieven blijkt bovendien dat de gemachtigde wel degelijk de zaak *in concreto* heeft onderzocht. De verzoekende partij maakt in het geheel niet aannemelijk wat zij bedoelt met de 'enorme impact' van de bestreden beslissing, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel zou schenden.

Uit voorgaande bespreking van het enig middel is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk maakt. Het enig middel is dan ook, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;
griffier.

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC